

Charlotte
Habersack

NEOTVÍRAT
!!!

KOUŠE!

NEOTVÍRAT

!!!

KOUŠE!

© Carlsen Verlag, Hamburg 2016

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Iva Zündorf, 2019

Cover © Frédéric Bertrand, 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-724-2 (pdf)

Charlotte
Habersack

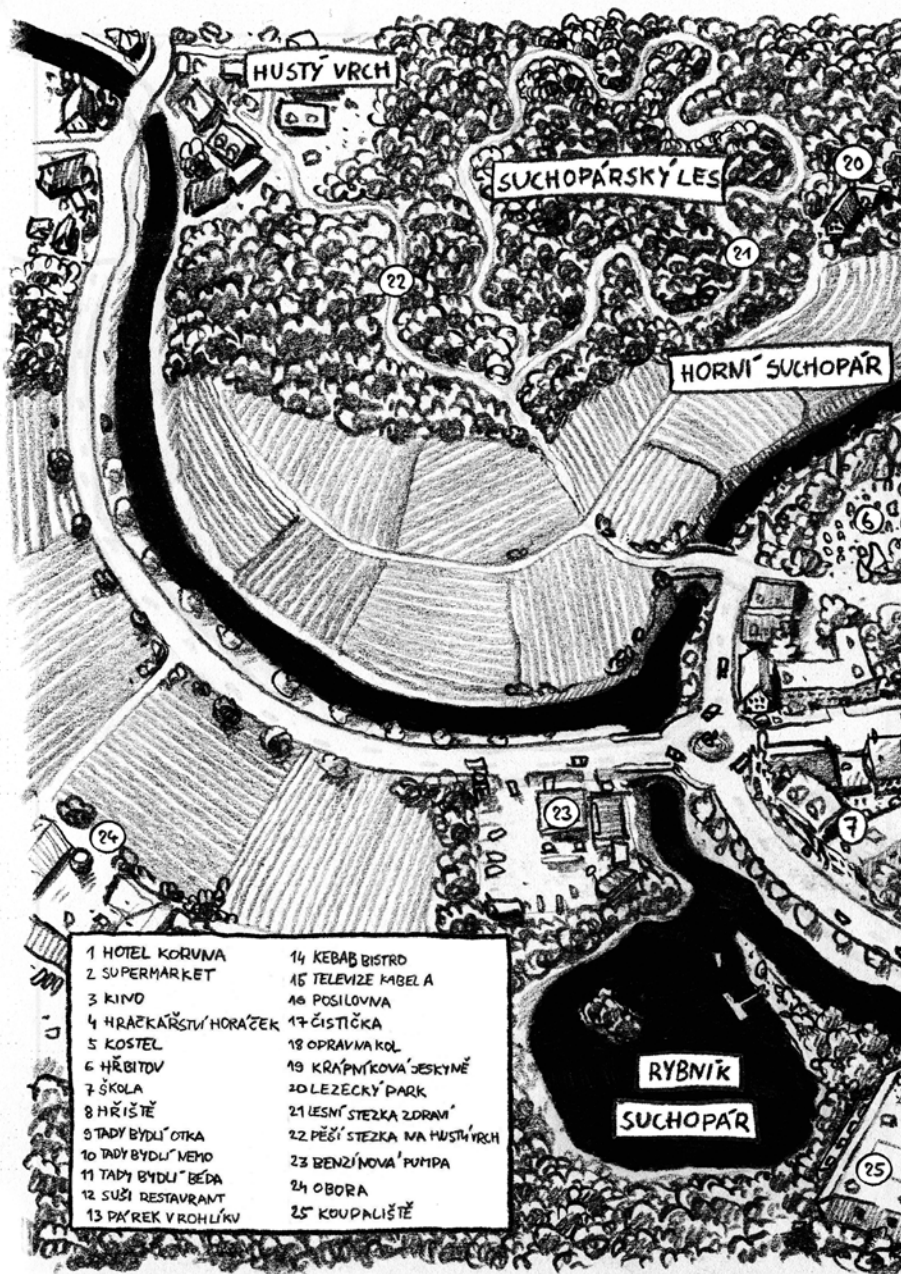
NEOTVÍRAT

!!!

KOUŠE!

Ilustrace Frédéric Bertrand

- 1 HOTEL KORUNA
- 2 SUPERMARKET
- 3 KINO
- 4 HRAČKÁŘSTVÍ/HORAŽEK
- 5 KOSTEL
- 6 HŘBITOV
- 7 ŠKOLA
- 8 HŘIŠTĚ
- 9 TADY BYDLÍ OTKA
- 10 TADY BYDLÍ MEMO
- 11 TADY BYDLÍ BÉDA
- 12 SUŠÍ RESTAURANT
- 13 PÁREK V ROHLÍKU

- 14 KEBAB BISTRO
- 15 TELEVIZE KABEL A
- 16 POSILOVNA
- 17 ČISTIČKA
- 18 OPRAVNA KOL
- 19 KRAJNÍ KOVAŘSKYNĚ
- 20 LEZECKÝ PARK
- 21 LESNÍ STEZKA ZDRAVÍ
- 22 PĚŠÍ STEZKA NA HUSTÝ VRCH
- 23 BENZÍNOVÁ PUMPA
- 24 OBORA
- 25 KOUPALIŠTĚ

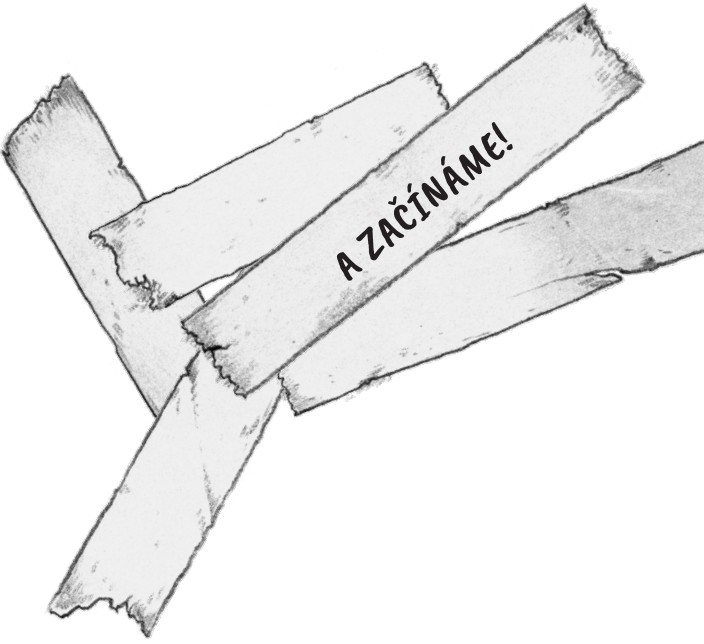
OBSAH

Kapitola 1	Podivný balíček	13
Kapitola 2	Ve které se možná objeví zlatý křeček, kotě nebo pavouk sklípkan	23
Kapitola 3	Výbuch!	30
Kapitola 4	Yetti na zahrádce	39
Kapitola 5	Dovolte, abych se představil: Icy Ice-Monsta!	44
Kapitola 6	Paní ředitelka Hůlková	50
Kapitola 7	Bandikut dvouprstý a dva kryptozoologové	56
Kapitola 8	Pizza, zmrzlina a rybí prsty	67
Kapitola 9	Ve které se Nemovi rodiče nečekaně vrátí domů	79

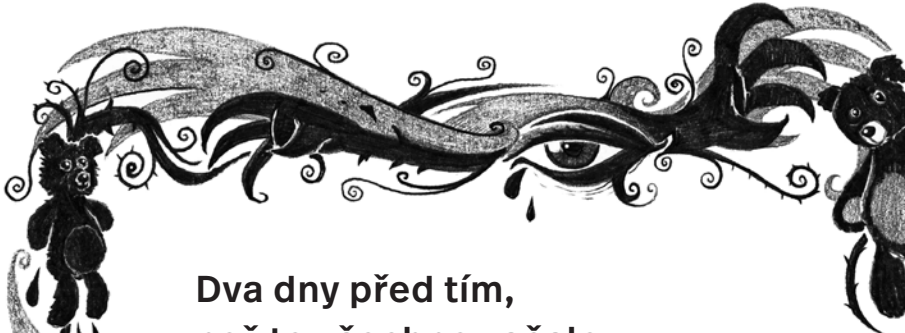
Kapitola 10	V níž Otká objeví něco důležitého	88
Kapitola 11	Nemo a Béda se seznámí s medvědím válečníkem	99
Kapitola 12	Nenadálé potíže	110
Kapitola 13	Nebezpečí pro přírodu a lidstvo	114
Kapitola 14	Nemo a Otká se dopustí vloupání	119
Kapitola 15	Uneseni!	130
Kapitola 16	Icy v nebezpečí	137
Kapitola 17	Chyťte yettiho!	144
Kapitola 18	V níž se Otká doopravdy naštvě	149
Kapitola 19	Kdo s koho!	154

OBSAH

Kapitola 20	Icy se k něčemu přizná	159
Kapitola 21	Děda Jo	163
Kapitola 22	Letím!	169
Kapitola 23	Chlapec z policejního obrázku	172
Kapitola 24	Icy vyrazí na Arkase	175
Kapitola 25	Pal!	178
Kapitola 26	Ledové tornádo	184
Kapitola 27	Léto se vrací	191

A ZAČÍNÁME!

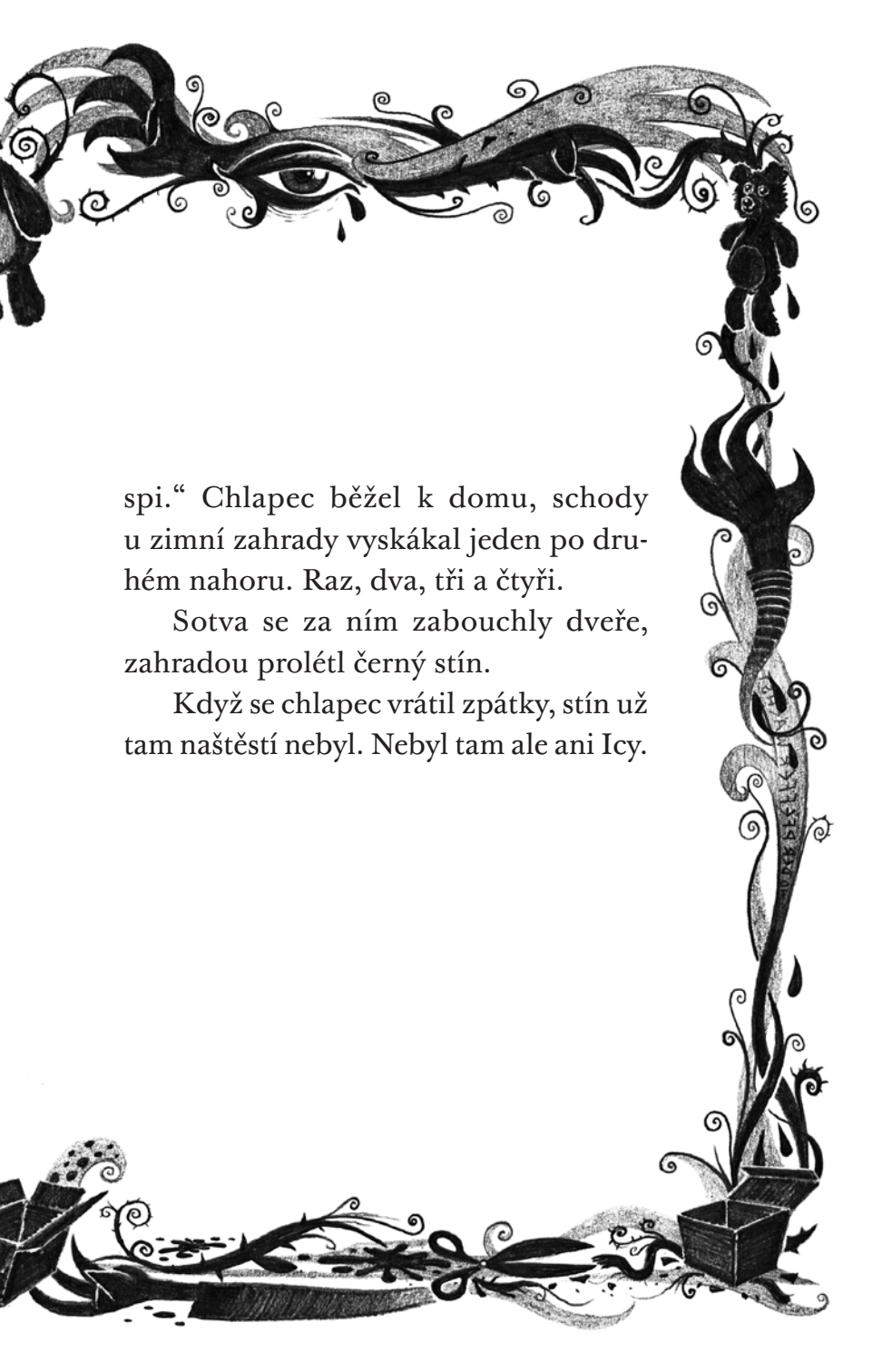
Dva dny před tím, než to všechno začalo...

Na kraji městečka Horní Suchopár, v zahradě jedné staré vily, mezi pískovištěm a houpačkou, klečel v trávě malý kluk. Od rána sbíral mech, větvičky a listí a stavěl domeček pro svého plyšáka.

Tak, teď je to konečně hotové.

„Líbí se ti, Icy?“ volal na svého plyšového kamaráda, který seděl opřený o jabloň a očima z černých knoflíků všechno to dění pozoroval. „Pojď, vyzkoušej si ho!“ Chlapec vyskočil, oprášil si z kolen pár stébel trávy a uložil Icyho na měkký mech. Přikryl ho listem z kaštanu a dal mu pusku na čenich. „Musím nahoru. Ale hned budu zase zpátky. Zatím tu pěkně

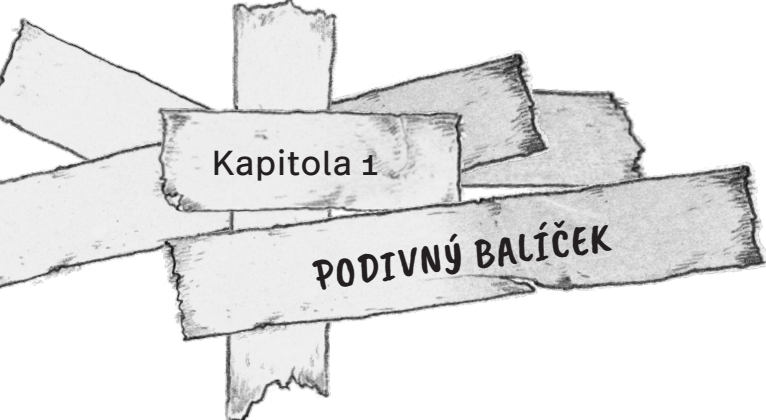

spi.“ Chlapec běžel k domu, schody u zimní zahrady vyskákal jeden po druhém nahoru. Raz, dva, tři a čtyři.

Sotva se za ním zabouchly dveře, zahradou prolétl černý stín.

Když se chlapec vrátil zpátky, stín už tam našťestí nebyl. Nebyl tam ale ani Icy.

Všechno začalo tím, že pošťák zazvonil večer a ne ráno. A kdyby Nemo jen zůstal sedět mezi mámou a tátou s nohama na konferenčním stolku a misku s čokoládovou zmrzlinou si dál nechal na opáleném břiše (v tom vedru příjemně chladila), ledačehos by byl ušetřen.

A obyvatelé Horního Suchopáru také.

Ale Nemo se zeptal: „Kdo to je?“ Jeho maminka odpověděla, aniž by spustila oči z obrazovky: „Vím toho sice hodně, ale vážně ne všechno.“ Halenka a vlasy jí vlály jako ve větru, protože vedle televize stály dva větráky, které

se po pokoji rozhlížely jako členové ochranky. Dveře na terasu i všechna okna velkého obývacího pokoje byly dokořán, aby se do domu dostal večerní chlad.

„Nešel bys prosím tě otevřít?“ zabručel tatínek a čipsem si nabral z misky trochu avokádového dipu. S křupnutím nechal sousto zmizet v puse. Už půl června se u Pinkovských nejedlo nic jiného než avokádo. Avokádový dip, avokádový salát, avokáda plněná krevetami a jednou – ale opravdu jenom jednou! – avokádový koktejl.

Nemovi rodiče měli na náměstí u tržiště malý supermarket se vším možným, a aby se nic nevyhodilo, dojídali vždycky to, co se právě nestačilo prodat. Nemovi se docela zamlouvalo, když to byla pizza nebo čokoládová tyčinka s právě prošlým datem, ale když se musely spořádat asi tak tři tucty avokád, to potom opravdu nebylo o co stát.

U dveří někdo znovu zazvonil.

Pan Pinkovský se na svého syna výmluvně požíval. Nemo položil misku se zmrzlinou na konferenční stůl a odlepil se od sedačky. Máma

s tátou si nenechali ujít ani jeden díl *Osudové lásky* a Nemo se pokaždé díval s nimi. Ne, že by ho nekonečné seriály až tolik zajímaly, ale díval se proto, že v seriálu hráli Otčini rodiče – Otká byla totiž jednoznačně nejhezčí holka z celé třídy, jestli ne z celé školy! Nebo z Horního Suchopáru! Ne, z celého kraje, z celého světa, z celé galaxie...

Vždycky, když se Nemo na seriál díval, měl pocit, že je Otce trochu blíž. Bohužel to ale na konci každého dílu bylo jenom samé muchlování a muckání. To by si opravdu mohli odpustit! Nemo vstal, naboso proběhl chodbou a otevřel dveře u vchodu.

„Pac!“ řekl.

„Ahoj, Nemo,“ řekl Franta Paclík.

„Kdo je to?“ dolehl k nim z obývacího pokoje hlas Nemovy maminky.

„Přivezli balík!“ houkl Nemo zpátky.

„Teď ještě?“ zavrčel Nemův tatínek.

„Jo, no, promiňte, že tak pozdě ruším,“ řekl Franta Paclík. „Ale mám tady nějaký divný balík. To bude asi pro tebe.“

Podal Nemovi hnědý balíček popsaný velkými černými písmeny.

„Pro mě?“ divil se Nemo. Ještě nikdy žádný balík poštou nedostal.

„Myslím, že jo.“ Franta si odhodil své dlouhé dredy z obličeje a vytáhl z kapsy látkový kapesník. Osušil si kapky potu na čele. „Už se tady s tím tahám celý den. A celou dobu jsem si lámal hlavu, pro koho ten divný balík může být.“ Franta Paclík se usmál a bylo vidět, jak je na sebe pyšný. „No a pak jsem na to přišel!“

Málem si vykroutil krk, když se naklánil k Nemovi, aby se s ním podíval na adresu napsanou na balíčku. A ta byla opravdu víc než podivná.

NIKOMU! DO HÁJE AŽ ÚPLNĚ NA KONEC SVĚTA

„To přece můžeš být jenom ty.“

„Aha,“ řekl Nemo a nebyl si úplně jistý, jestli by se vlastně neměl spíš urazit.

„A proč?“

„Protože Nemo je latinsky a znamená to ‚nikdo‘,“ vysvětloval pošťák. „Kromě toho bydlíte na ulici V Háji a s tou tím koncem – to se k vám taky tak nějak hodí.“ Omluvně pokrčil rameny.

Oba najednou pohlédli na velký plakát, který visel na reklamní ploše před domem. Na něm se vyjímal dámský zadeček a vedle něj role toaletního papíru a kolem něho se třepotali motýli.

Nemův tatínek byl velice pyšný na to, jak výborný obchod se mu s firmou na toaletní papír podařilo udělat. Přece jen každý měsíc vydělával nějaké peníze a za ně se pak u Pinkových objednávalo suši.

„Ok... Tak dík!“ Nemo si strčil balíček pod paži a načmáral Paclíkovi na čtečku nečitelné klikyháky. Pošťák nasedl na kolo, zacinkal na zvonek a na rozloučenou mávl prsty zvednutými do věčka. Pak zmizel za rohem.

„*Lááska nekonečnááá!*“ Když se Nemo vrátil zpátky do obývacího pokoje, běžela už znělka.

„No? Tak co?“ Maminka se na něj zvědavě podívala.

„Přišel mi balík!“ Nemo si klekl ke konferenčnímu stolku a balíčkem odsunul misku se zmrzlinou, která byla už stejně úplně roztekla.

„Od koho?“ chtěl vědět tatínek. S hlasitým povzdechem se zvedl ze sedačky a uklízel sklenice a misky na pult, který dělil obývací prostor od kuchyňské linky.

„Nemám tušení,“ odpověděl Nemo. „Odesílatel tu nikde není.“ Nemo zvedl balíček k uchu a zatřepal s ním. „Možná jsem něco vyhrál, třeba v nějaké soutěži!“ Vyhrabal ze šuplíku nůžky a chtěl prostříhnout lepicí pásku.

„Počkej!“ Maminka se bleskurychle narovнала. Ukázala na klikyháky, které někdo načmáral šikmo přes balík.

NEOTVÍRAT!
KOUŠE!

„Tak tohle raději nerozbaluj,“ řekla tónem, který Nemo až moc dobře znal.

„Proč?“

„No, protože tam je napsáno ‚Neotvírat‘!“ Maminka mu sebrala balíček z ruky. „Mohla by v tom být bomba.“

„To je nesmysl!“ vzdoroval Nemo. „Bombu v poštovní zásilce přece nikdo neoznačí jako ‚Kouše‘.“

„Opravdu, je to tam! Ještě tohle!“ Maminka si nedůvěřivě prohlížela to podivné upozornění. Její pohled padl na adresu.

„Jak jsi vlastně přišel na to, že je to pro tebe? Jako příjemce určitě nemají na mysli tebe. Ten balík ti nepatří, takže ho pěkně vrátíš.“ Vstala a položila balíček do chodby.

„Hned zítra půjdeš na poštu, ještě před školou, slíbíš mi to?“

„Ale vždyť tam nikde není odesílatel,“ protestoval Nemo. „Jak to mám poslat zpátky?“

„S tím ať se vypořádá pošta, ty ten balík odneseš zpátky a basta!“

„Mami, prosím tě!“ Nemo vstal a rozhořčeně odfrkl. „Ten balík je *můj*! A můžu si s ním dělat, co chci.“

„Poslechněš maminku!“ přidal se tatínek, který zrovna s velkým rámusem skládal nádoby do myčky.

„Slíbíš mi to?“ znovu se ptala maminka a dívala se na Nema upřeně jako had Ká na malého Mauglího.

„Tak jo.“ Nemo zvedl oči v sloup. Vzdal to. Maminka sice nebyla přísná, zato ale byla pořádně paličatá. Když si něco vzala do hlavy, muselo být po jejím, nehnulo s ní vůbec nic.

„A běda, jestli to nedodržíš!“ Dala mu pusu do vlasů a pleskla ho přes zadek. „Tak a teď šup do hajan!“

Se svěšenými rameny se Nemo loudal do koupelny. Rozmrzele si vyčistil zuby, vydrhnul si fousy od čokoládové zmrzliny a zmizel ve svém pokoji. Hodil sebou na postel a měl špatnou náladu.

Život v Horním Suchopáru mu připadal jako jedna velká nuda. A teď, když se konečně něco přihodí, rovnou mu to zakážou! Co když v tom balíku bylo něco doopravdy suprovního! Třeba tablet. Nebo nafukovací člun.